Door de wreedheden van het ontwaken verzwolgen

Dani Vlijm

Tweede druk, 2018

© Tekst: Dani Vlijm 2017
© Illustraties: Dani Vlijm 2017
Vormgeving binnenwerk: Dani Vlijm
Vormgeving omslag: Dani Vlijm
Omslagfoto: Karen Smits
Foto auteur: Dani Vlijm
Uitgeverij: Brave New Books
Jaar van eerste uitgave: 2017

NUR: 301
ISBN: 9789402174359

Geschikt voor lezers vanaf 15 jaar, bij twijfel wordt ouderlijke raadgeving geadviseerd.

De inhoud van dit boek is fictief, hieraan kunnen geen rechten ontleend worden. De auteur en de uitgever zijn in geen enkele mate en op geen enkele wijze verantwoordelijk voor misinterpretaties en/of disappreciaties van de lezer en/of derden.

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Het diepste innerlijke zelf, de ziel, rot tot op zijn diepste gronden, baart de waanzin, kolkende, abominabele uitingen van het kwaad van binnen, en verliest zich, in zijn verloren zijn, in zijn floreren.
Mijn naam is Madison en ik kan me het moment, waarop ik officieel krankzinnig werd verklaard, nog goed herinneren. De waarheid openbaarde zich met schijnbaar leedvermaak en verankerde zich diep in mijn geheugen. Als een wild dier, dat zijn prooi met zijn ongenade heeft geslachtofferd, voedt het zich nog altijd gulzig met mijn herinneringen.
Roerloos, diep weggezakt in een grote, zwarte, kunstlederen stoel, zat ik tegenover haar, vooraanstaand psychologe Luna Zaraya, te wachten. Vanaf achter de hoge rugleuning, ver buiten de begrenzingen van mijn zicht, voelde ik de verstikkende adem van de cipier, langs mijn hangende schouders, mijn keel dichtknijpen. Zijn intimiderende aanwezigheid benauwde me en zijn schaduw, die als het tot dichtbij genaderde onheil over me heen viel, bedwelmde me en legde een ijskoude deken van waas over mijn ogen.
Recht tegenover me, vanaf achter haar eikenhout-bruine bril, waarvan de kleine, rechthoekige glazen de in duisternis gehulde gedaante achter me reflecteerden, keek ze zichtbaar onzeker naar de onpeilbare blik in mijn licht dichtgeknepen ogen. Haar steile, blonde haren omlijstten fraai haar even mooie gezicht, waar een egale en zijdezachte huid het lieve en onschuldige karakter dat het sprak bekleedde. Als bleek maanlicht strooide het zijn warmte uit over de vroeg ingeluide, ijskoude winteravond.
Dwalend gleden mijn ogen van haar af en probeerden ze haar vastgrijpende blik te ontwijken, trachtend hetgeen ik van binnen verberg voor haar felgroene ogen verborgen te houden.

Langzaam werd mijn zicht door de gevallen stilte meegevoerd, langs het grote, netjes geordende bureau, het foeilelijke schilderij aan de muur en het grauwe behang dat het had omsloten. Aan de muur prijkten verder haar diploma's en certificaten, ze schreeuwden me herhaaldelijk haar naam toe. Luna Zaraya.
Mijn mondhoeken kropen gewillig omhoog en terwijl ik haar voorkomen opnieuw door mijn netvliezen liet vangen, voelde ik een grijns verschijnen. Diep kijkend in haar felgroene ogen, trachtte ik haar ziel te doortasten. Zachtjes fluisterde ik haar naam, waarna ze geschrokken en zichtbaar ongemakkelijk haar oprechte angst probeerde weg te slikken. Ze realiseerde zich klaarblijkelijk heel goed dat het salontafeltje, een dunne, glazen plaat op een relatief laag, ijzeren frame, het enige was wat haar scheidde van het beest dat in de stoel tegenover haar zat en ze terecht vreesde. Ze wist heel goed dat, als het lot ertoe zou beslissen, de cipier, die met een misplaatste arrogantie en zelfverzekerdheid, vanaf achter de rugleuning van mijn stoel, op me neerkeek, onmogelijk op tijd zou kunnen zijn om haar voor het fatale einde te behoeden. Ze keek over me heen en vroeg hem met een angstige en smekende blik om alert te zijn op mijn onvoorspelbaarheid, een ongesproken hulpvraag, om haar voor het dreigende onheil te behoeden, ontvluchtte haar gezicht. Niet verrast door het spontane ontwaken van haar tirade, liet ik de furie van zijn aard tot me komen. Met veel moeite slaagde ze erin om de woorden, haar diagnose, haar vonnis, tussen haar vuurrode, ogenschijnlijk zijdezachte lippen door, de grote, oneindige leegte in te duwen, waarna ze eindeloos in mijn gedachten leken te blijven echoën. Ze waren scherp als messen, die zonder enige voorzichtigheid naar mijn hoofd werden geslingerd. In eerste instantie deden ze pijn, ze leken het vlees op mijn oren te verschroeien.

Even dacht ik zelfs een lichte tinteling in mijn traanbuizen te voelen en leek er een uiting van verdriet langs mijn wangen te glijden. Maar al snel werd ik immuun voor de pijn, als sneeuw voor de zon verdween het en maakte het plaats voor een, vanzelfsprekend totaal misplaatst, gevoel van genot.
Gevleid door de waarheid die ze me toewierp, een werveling van woorden, die geen normaal mens ooit zou willen horen, zette ik mijn ellebogen teder op mijn bovenbenen. Als verloren leunde ik voorover en liet ik mijn gezicht langzaam achter mijn handen verdwijnen. Het doffe licht, dat stervend uit het plafond viel en de geest van een gevallene leek te bloeden, daalde als engelenstof uit de duisternis voor me neer.
Tussen mijn vingers door keek ik naar het glas water, dat me vanaf op het salontafeltje leek toe te zingen. Zijn elegante voorkomen was als een poëtische serenade en vroeg me beminnelijk om een laatste dans. Luna zong stamelend haar zang en somde de conclusies van haar onderzoeken en observaties op, maar haar woorden konden mijn oren slechts moeizaam bereiken. Ze sneden venijnig langs mijn gezicht, maar slaagden er niet in om hun inhoud enige betekenis te geven.
Daar, op mijn kunstlederen troon, verscholen achter mijn trillende handen, voelde ik de adrenaline gretig door mijn lichaam jagen. Het zweet, dat de binnenkant van mijn handen bedekte, warmde mijn gezicht en lichte tintelingen gleden langs mijn hals. Een beestachtige grommen kroop agressief, vanuit de diepste dalen van mijn longen, door mijn brandende keelholte omhoog en streelde mijn hongerige tong en lippen. Met tunnelvisie vingen mijn ogen het half met water gevulde glas op hun netvliezen, terwijl de wereld eromheen steeds verder afdwaalde in de waas die mijn hart sneller deed kloppen.

Daarna werd alles even zwart, een schok sneed over mijn rug. Mijn hele lichaam verdronk in een staat van extase, toen ik van mijn troon opsprong en naar het glas op het salontafeltje reikte. Glazig zag ik hoe Luna in elkaar dook, ze verdween gillend achter haar armen en handen. Vanaf achter me hoorde ik de cipier iets roepen, maar zijn woorden waren leeg en zeiden me niets. Niet veel later ving hij mijn schouder in zijn ijzeren greep en werd ik met onvoorstelbaar veel kracht tegen de donkerblauwe vloerbedekking geslagen. Zo'n enorme hoeveelheid pijn had ik nog nooit gevoeld, het leek alle zenuwen in mijn lichaam uit elkaar te trekken.
Terwijl hij zich bovenop me probeerde te werpen, wist ik het glas, dat stevig in mijn hand was geklemd, evenwel met een zwaaiende beweging naar zijn gezicht te brengen. Zijn gezicht moet van staal zijn geweest, want het glas spatte in vele stukken uiteen. In een rollende beweging, kermend van de pijn, wierp de cipier zich van me af en op dat moment, toen ik hem weerloos naast me op de vloer zag liggen, voelde ik het vuur in me, het kwaad van binnen, zich ontketenen. Met het gebroken glas in mijn hand klom ik bovenop hem, waarna de vloer langzaam meer en meer veranderde in een kolkende, rode zee. De scherven zwommen gewillig, als vissen in het water, door de landschappen van zijn lichaam. Elke klap was een gouden klank in de muziek die mijn oren streelde.
Het schelle gillen van Luna op de achtergrond, maar al snel alles overstemmend, voelde zacht als zijde. De pijnkreten van de cipier doofden al snel en maakten plaats voor Luna's schreeuwen, waarna het met haar vluchtende voeten ver in de gang verdween.
Slechts enkele ogenblikken later kwam de victorie van mijn waanzin tot een einde. Met veel geweld werd ik door de binnenstormende cipiers tegen de muur geslagen, werd er een zak over mijn hoofd getrokken en drukte een zuster een injectiespuit in mijn arm.

Al snel voelde ik de kracht uit mijn lichaam vloeien en werd mijn fysieke verzet volledig krachteloos. Van wat er daarna is gebeurd, weet ik niets meer. Toen ik ontwaakte, wist ik niet precies waar ik was en wat ze met me zouden gaan doen. Maar één ding wist ik zeker: ik zou er nóóit meer weggaan.